

אל אחים באש

ליל התקדש שנת תש"ד, (30.9.43), אי"שם בעיר נכר. לילה ללא שינה. מחר נפליג, אני ורעי, הרחק לארץ אויב. אינני יודע, האם יד המקרה היתה בכך, או יד הגורל, שיום ראש-השנה נקבע לצאתנו. אבל רטט מיוחד נאצל על שעות הלילה הזה. ידעתי: בכל אתר ואתר מתקדשים בני-ישראל לקראת היום; גם שרידי ישראל בארצות ענותם, ליבם יפעם עם ליל החג השדוד מהם. וביום זה אנו יוצאים אליכם, אחים. בעצם החג נבוא אליכם. חשנו בעליל את יד הגורל הכבדה.

ישבנו אותו לילה, אני ורעי, וכתבנו את מכתבי הפרידה ליקרים ולחברים בארץ — מי יודע אם לא המכתבים האחרונים. אחר-כך קראנו זה בפני זה את המכתבים והלב נתמלא על גדותיו רחשים שבטוי אין להם. הבכי התפרץ מאין יכולת להבליג. עם שחר באנו למקום המיועד, לבשנו שם את המדים לדרך. על הצואר הושחל הדיסקוס שעליו חרות היה השם, דרגת-הקצינות וכו'. שליחי מוסדותינו בארץ נתנו לנו את ברכתם ליציאה וספר תנ"ך ניתן לנו לדרך — רע נאמן, אשר ילווה אותנו בכל אשר נלך ואשר בו נוכל לעיין ולשאוב ממנו עידוד בשעות קשות. צררתי בבגדי את תמונות בני משפחתי ותמונות ילדי.

שעות-ציפיה בשדה-התעופה הסמוך לעיר בנגאזי. נכנסנו פנימה לאוטו ונצטוונו לבלי צאת מתוכו. הציפיה הממושכת הגבירה בנו את המתיחות. אוטו-משא הגיע ובא עמוס חומר-תעמולה למכביר, מאות-אלפי כרוזים היו צרורים בו, נועדו להילוות אלינו לארץ אויב. והאירון שלנו איננו עוד. מדוע בושש לבוא? עינינו כלות מיחל אליו, והלב הולם מחוסר סבלנות. בקדחת-הציפיה נמתח ומתמשך כל רגע לנצח. קוצר-הרוח מטלטל את הנפש בעינויים והשרב הגדול, המציק בלי הפוגות, עוד מוסיף עליהם.

אל ארץ אויב

הוצאנו למחסן-מצנחים עצום. נוכחנו עד כמה מקפידים בני-בריתנו לטעת בלב האדם אמון מלא במצנה הנמסר לרשותו. כאן חזרנו והתלבשנו. נצטיידנו בלבני-צמר חמים. על גבי המדים הצבאיים הוטל עוד מעיל אזרחי למחצה. במעיל זה היינו צריכים להיכנס לעיר האויב אחר הצניחה, בכדי למנוע חשד.

האירון חצה את המרומים. גימא מרחבים אפלים בחלל העולם הלילי. הנה אנו טסים כבר במרומי ארץ אויב. בחצות לילה הגנו מעל עיר הבירה. האורות כבו. ידענו שניתנה אזעקה בכל הארץ ועקבו אחר האירון, למצאו. הלב פועם, פועם. זיעה קרה מציפה את גוון, הפתח אל התהום משחיר לעיניך. עוד מעט ויותן אות ועליך לזנוק... האירון חג במקום אחד, בולש ותר, כנראה. אחר המקום הדרוש: אש יריות מגיעה מלמטה. ופתאום לאחר עינויי ציפיה ניתן האות. האור האדום פוקד: צנח!

חברי קפץ ראשון ואני מיד, כהרף עין, החלקתי אחריו. עם הקפיצה נפתח המצנח וחשתי כיצד אני נלפת בזרועותיו הבטוחות. באפלת הנפש הבהיקה כברק הקריאה "שמע ישראל"... מעין הרגשה שבקידוש-השם חלפה, חתכה. ויחד עם זה — היתה הרגשת אבדון. האוזניים קלטו את זמזום הכדורים סביב, מטר כדורים. לא אימלט — חלף הרהור במוח — כדור אחד ודאי יפגע בי או במצנח. העיניים, שהיו רגילות לאור שבאירון, נתקלו בגוש-חשכה אטום. ופתאום

גיתר הלב מאימה: למטה הבחנתי בבתים! אני צונח ברחובה של עיר. השבתי שמא אצליח להטות את המצנח לצד הרוח למען ישאני הרחק מן הבית. אבל הנה ניצבות כבר רגלי על גג אחד הבתים.

רגע תהייה סביב... מתוך החלל האפל מסתמנים צללי בתים ועצים. זמזום הכדורים אינו פוסק. "הרי אני מטרה מרוכזת מצוינת" — חלפה מחשבה, שהזכרון העלה אותה משעורי האימונים, אשר קיבלתי פעם על המטרה המרוכזת. ברור, מוכרחים לגלוש למטה. החלקתי על שיפוע הגג, ושוב אני מרחף בחלל ומבחין בעגלה. הנה, הנה אני מנפץ את ראשי ליצולה. כהרף-עין הושטה היד לאחוז ביצול; ראשי ניצל, אך רגלי נחבטה והוטלתי ארצה. אין-אונים שכבתי על הקרקע. רציתי לאסוף רגל אחת לחברתה ולא יכולתי. הרגל אינה מצוינת. קיבלתי איפוא כדור! התרתי את המעיל העליון וידי העמיקה וגיששה לאורך הרגל — דם לא זב לא נורא איפוא. שבר בוודאי. הוצאתי מכיסי את תוכנית השידור שלי והשמדתיה.

מאין יכולת לצעוד צעד, המשכתי לרבוץ על הקרקע. אני בוחן סביב: חצר-אכר. עגלה עמוסה קני תירס. בחצרות סמוכות כלבים נובחים. אני מקופל תחתי וכולי שקט. המצנח מוטל על העגלה. אני סוחבו לאט אלי, אל יודקר לעינים. אוספו ומקפלו מתחת לעגלה. בכיסי תחובה תעודה, שרע מאוד אם איתפס עמה. אני מוציאה לאט וקורעה וזורה את קרעיה הרחק, במידה שידי מגעת.

מן החצר הסמוכה עלה לאזני קול רישרוש — שמא חברי שם? קראתי בשקט בשמו. איש לא ענה לי. והאזירון עוד ממשיך וחג ברקיע, המתין לאות, שאכן ירדנו בשלום. היריות נמשכו בקצב גובר.

הכאבים ברגל הציקו וזיעה קרה ביצבצה על המצח. ידעתי בביטחה שעוד מעט, רק יאיר היום, ואני איתפס בכף. אבל הרגעתי את הלב החרד: יהיה מה שיהיה! הוצאתי חפיסת שוקולדה מקופסת המזון שהיתה עמי והתחלתי לועסה. פתאום חרקה דלת בסמוך. האיכר בעל-החצר, כנראה, יצא החוצה בתחתוניו, עמד רגע על המפתח, צותת, תהה וחזר למיטתו.

נפלתי בשבי

הרגעים חולפים עוברים ואני כולי אוזן. הנה נקישות צעדים מחרידות את דמי הלילה. כנראה החיילים קרבים, באים. רחש-לחש. מהומה. מחפשים... אני ממשיך לשכב בשקט, נושך בשרי בשיני מעוצם הכאבים הגוברים ודומם. הנפש כבר השלימה עם גורל השבי, ואולי גם עם גורל המות. קוצר הרוח עינה: שיבואו כבר, שיבואו!

לחצר חודרת קבוצת חיילים. אני רואה אותם פוסעים לאט, בזהירות. הרובים מכודנים, מושטים קדימה. אני שומע כיצד הם מכניסים כדור לקנה. כן, הבחינו במצנח. עוד מרחוק אני שומע את קריאותיהם: רוס! רוס! (רוסי) כשקרבו קראתי לעברם: אופיצר בריטי! תחילה עטו עלי ומיששו בבגדי אם אין נשק עמי. משנוכחו שאין אצלי כל דבר מסוכן, תקפתם חדוה פרועה והחלו יורים באויר, סתם בעלמא.

עלה השחר והיום אור. ניגש קצין ופתח בחקירה: "מי צנח עמך?" — "אינני יודע" — ענית. כשהוסיף ושאל מה קרה לנו. סיפרתי: טסנו באזירון. האזירון נפגע באש. שני מוטורים ניזוקו. קיבלתי פקודה לרדת. ושוב שאל: ומי ירד עמך? — אינני יודע. עמדתי במריי ולא סיפרתי דבר. באותו מעמד היו אנשים לבושים אזרחית ודיברו גרמנית צחה. כנראה אנשי הגיסטאפו. הם נהגו בי בכבוד-קצינים. הובאה לי ארוחת בוקר, ראוויה להתכבד בה. אך רגלי — מה יהא עליה? כל בקשותי ותביעותי להחיש לה ישע אינן נענות. הבינותי: מונעים ממני

עזרה ראשונה במתכוון, שמא יאלצוני עליידי כך "להיטיב" את דרכי ולפתור להם את חידת צניחתם.

כעבור רגעים מספר נפתחה הדלת ולתמהוני הוכנס חברי. גם הוא ניתפס איפוא! עיניים ננעצו בעיניים, אבל אל הגה. מיד הוכנס לחדר הסמוך ועם הרגשת הצער שגם הוא נפל בשבי, היתה בכל זאת הרגשת רווחה: גורל משותף לנו. והרגשה זו הפיגה במעט את הרגשת הבדידות הצפויה.

ל י ו ב ה

(מתוך ספר יגור)

(מספרו: „אל אשר נקראתי“)

